

озно-нравствено чувство, рѣшилъ да употреби за въ полза на народа и църквата. И чрѣзъ това той се показва истински народенъ служителъ. Той обича и отъ сърдле поощрява истинско прѣуспѣване на народната църква, на здравата народна и човѣшка мораль и често не е могълъ да остане хладнокрѣвенъ къмъ безцеремонността на новаторствата.

Архимандритъ Иоаникий Рилски остави на разположение на св. Синодъ 10000 лева за фондъ на име „архимандритъ Иоаникий Рилски“, отъ лихвитѣ на който фондъ на първо врѣме да се издържа въ Софийската духовна семинария единъ стипендиянтъ, родомъ отъ гр Самѣковъ, а при липса на такъвъ — отъ епархията, а кога фондътъ порастне — да се издържатъ двама стипендиянти. Освѣнъ това Иоаникий Рилски отпусналъ 2000 л. на Славянското благотворително дружество въ Софя.

Въ разгара на своята дѣйность за въ полза на църквата, на народа, архимандритъ Иоаникий, въ игуменството си, почувствувалъ, че здравето му е коренно разклатено, вслѣдствие на което, слѣдъ дълго боледуване, принудилъ се да си даде оставката, която и била приета отъ св. Синодъ прѣзъ 1904 година.

Архимандритъ Иоаникий е единъ отъ труженицитѣ на бѣлг. църква, на народната ни просвѣта и за културния и духовенъ напрѣлтъкъ на Бѣлгария и неговото име ще се отбѣлѣжи въ паметъта на бѣлгарскитѣ поколѣния.